

PHẦN IV

Ngừng xe trước cánh cổng sắt màu xanh. Bình Nguyên ấn còi:

Tin... tin... tin...

Không lâu sau, trong nhà có người đi ra, và cánh cổng sắt được mở.

Bình Nguyên cho xe chạy luôn vào sân. Vừa mở cửa xe bước xuống thì có tiếng chào:

– Cậu chủ mới về!

Anh gạt đầu đáp lại người làm của gia đình, rồi đi thẳng vào phòng khách.

Gian phòng vắng lặng. Bình Nguyên quay sang người làm :

– Mẹ tôi đâu, chị Trâm?

Hà Trâm chưa kịp lên tiếng thì đã nghe tiếng bà Hằng Thu:

– Mẹ đây. Về đến nhà chưa kịp cởi giày là hỏi mẹ đâu rồi.

Bình Nguyên ôm vai mẹ:

– Tại con nhớ mẹ mà.

Bà Hằng Thu nạt:

– Thôi đi cậu! Cậu không hay mình già hay sao vậy?

Bình Nguyên cười, anh dìu mẹ đến xa lông:

– Bộ già rồi không được phép nhõng nhẽo với mẹ sao? À! Mẹ đang làm gì sau bếp vậy ?

– Chỉ dẫn Hà Trâm làm những món mà con thích.

– Chi cực thân vậy mẹ. Món nào mà con ăn chẳng được.

– Nói vậy sao được. Mẹ thấy lúc này con gầy lắm đó. Bộ công ty công việc nhiều lắm sao?

– Không nhiều lắm. Nhưng mẹ yên tâm, con lớn rồi, con có thể biết lo cho mình mà.

– Nếu con biết lo thì vợ con đâu bỏ con.

– Mẹ! Chuyện đã là quá khứ và con cũng đã quên, xin mẹ đừng nhắc lại.

Hà Trâm mang ly nước cam đặt lên bàn:

– Cậu chủ uống nước cho khỏe. Khoảng một tiếng nữa là có cơm ăn rồi.

– Được rồi, chị cứ làm công việc của mình đi.

– Vâng. Tôi xin phép.

Hà Trâm lui vào trong. Bình Nguyên nhìn ly nước cam mà nhớ về quá khứ, lòng tràn ngập đắng cay...

Anh và Tú Linh quen nhau trong một buổi chiều chiều đã đối tác. Ấn tượng đầu tiên họ để lại cho nhau là lịch sự, ga-lăng và chịu chơi.

Nguyễn Thái Bình Nguyên - Tổng giám đốc công ty thiết kế, quảng cáo Thái Nguyên. Đẹp trai, học thức, địa vị, giàu có.

Trên thương trường, anh được mệnh danh là “tuổi trẻ tài cao”. Bình Nguyên và Tú Linh – người mẫu thời trang - sớm trở thành đôi trai tài gái sắc sau “tiếng sét” chưa đầy hai tuần đánh trúng.

Họ bên nhau như hình với bóng. Bình Nguyên hãnh diện khi có một người yêu tuyệt đẹp như vậy.

Cuộc tình của hai người cũng vậy, không ít xô xao. Rồi đám cưới diễn ra tung bừng sau ba tháng cặp bồ với nhau.

Bình Nguyên thể hiện mình là một người chồng gương mẫu, là người đàn ông có trách nhiệm trong gia đình. Anh rất là yêu vợ. Thời gian đầu họ sống với nhau rất hạnh phúc. Ai ai cũng ngưỡng mộ.

Công ty ngày càng phát lên. Tên tuổi của Bình Nguyên càng nổi cộm và anh lao đầu vào công việc như không có thời gian. Gia đình với anh chỉ còn là tiếng nói. Quan hệ vợ chồng nhạt dần, và cái hạnh phúc mà người ta thêm muốn không còn nữa.

Tú Linh không chịu được thời gian trống trải cô đơn. Giai đoạn đầu, cô hạnh phúc bao nhiêu thì bây giờ cay đắng bấy nhiêu. Tối ngủ bên chồng giống như ngủ chung một khúc gỗ. Bởi Bình Nguyên sau những giờ làm việc mệt mỏi là anh lăn đùng ra ngủ chẳng biết gì.

Tú Linh bắt đầu rong chơi thâu đêm suốt sáng, quên luôn đường về nhà.

Má chồng than phiền thì cô đổ thừa và cãi lý. Thương con, bà Hằng Thu cũng chẳng biết phải làm sao.

Con trai mãi mê công việc, con dâu lấy cớ buồn để rong chơi.

Ngày qua ngày, giấy làm sao gói được lửa. Cuối cùng rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến. Lời bàn tán xì xầm đến tai Bình Nguyên. Anh không tin đó là sự thật, nên mới quyết định nói chuyện với vợ.

Hôm đó, Bình Nguyên sắp xếp công việc về nhà sớm, dự định đưa Tú Linh đi chơi, ăn uống, dạo phố. Vì cũng lâu rồi, hai vợ chồng không có thời gian riêng cho nhau.

Tú Linh không có nhà, cô đi đâu, người làm chẳng biết và mẹ cũng chẳng hay. Điện thoại cầm tay thì không liên lạc được.

Bình Nguyên đợi đến nửa đêm vẫn chưa thấy Tú Linh về. Anh bắt đầu thấy giận.

Thì ra những lời bàn tán bên ngoài không sai. Tú Linh không còn là một người vợ chính chuyên ngoan hiền, là một cô dâu thảo nữa.

Vì có gì, Tú Linh trở thành như vậy chứ? Tại anh, hay tại gia đình này bạc đãi cô?

Bấy lâu, anh lao đầu vào công việc, anh đã không có thời gian quan tâm Tú Linh, không có thời gian để ý đến những việc cô làm. Nhưng không vì thế mà anh không tròn trách nhiệm của một người chồng.

Bình Nguyên nghĩ hoài vẫn nghĩ không ra tại sao Tú Linh thay đổi? Anh nhớ cô không thích ra ngoài khi không có anh. Thậm chí cô không ngủ nếu anh bận việc chưa về... Thế mà... hình như...

Bình Nguyên chưa nhận ra rằng Tú Linh hôm nay không giống Tú Linh của ngày xưa.

Anh nửa nằm nửa ngồi trên xa lông, đôi mắt cứ nhìn vào một khoảng không, miệng thì rít thuốc liên tục.

Cái gạt tàn thuốc trên bàn đã không còn chỗ để đựng tàn thuốc của anh.

Nhìn thấy con như thế, không chịu đựng được, bà Hằng Thu lên tiếng.

– Con định đốt chết tim gan mình hay sao vậy, Nguyên? Sao phải dọa dằn mình như thế?

Bình Nguyên dập tắt điều thuốc cuối cùng còn lại. Anh hỏi:

– Mẹ nói gì?

– Cả buổi rồi. Từ lúc con đi làm về tới giờ, con chẳng buồn ăn, nước cũng chẳng uống, chỉ ngồi im lặng hút thuốc. Con có tâm sự à? Hay công ty xảy ra chuyện gì?

– Không có mẹ ạ.

– Vậy... mẹ thấy con lạ hơn thường ngày lắm. Buồn Tú Linh à?

– Mẹ...

Bình Nguyên sửa lại tư thế ngồi, khuôn mặt anh lộ vẻ trịnh trọng:

– Con hỏi và mẹ phải nói thật cho con biết.

Bà Hằng Thu lạ lẫm:

– Bình Nguyên! Có chuyện gì thì con cứ nói, sao cứ rào trước đón sau hoài vậy?

– Con nghe người ta bàn tán rằng: Tú Linh dạo này có nhiều thay đổi. Đi chơi thâu đêm suốt sáng.

Bà Hằng Thu giật mình:

– Ai nói với con vậy?

– Mà có đúng như thế không, hả mẹ?

– Con đừng nghe người ta nói lung tung mà nghĩ không tốt cho vợ mình. Tú Linh ra ngoài chỉ vì công việc, hay rong chơi với vài người bạn cho đỡ buồn thôi.

Bình Nguyên lớn giọng:

– Mẹ đừng bênh vực cô ấy nữa. Con biết dạo này Tú Linh làm mẹ không hài lòng, nhưng mẹ không nói chỉ vì mẹ thương con, sợ con buồn. Nhưng mẹ có biết như thế càng làm cho Tú Linh hư hỏng không? Đừng nói con mãi mê công việc mà không biết gì? Tú Linh đã hoàn toàn thay đổi trong suy nghĩ của con và mẹ. Hôm nay, nếu con không hủy chuyến công tác đột xuất thì có lẽ con vẫn chưa biết gì.

Anh đứng lên đi qua đi lại:

– Phụ nữ có chồng mà còn ra ngoài, hơn nửa đêm vẫn chưa thấy về... Đi đâu chứ?

– Chắc Tú Linh về bên mẹ ruột cũng nên.

– Con đã gọi rồi. Mẹ bảo hơn một tháng không thấy mặt Tú Linh.

Bình Nguyên đập tay xuống bàn:

– Loạn hết rồi! Trong ngôi nhà này chẳng còn một nguyên tắc nào cả. Làm con mà muốn đi đâu thì đi, chẳng thưa trình với ai.

Bà Hằng Thu lo sợ:

– Nguyên! Khuya rồi, không nên làm kinh động đến hàng xóm. Có chuyện gì cũng từ từ con ạ.

Bình Nguyên ngồi trở lại ghế. Anh nhìn đồng hồ trên tay có vẻ suy nghĩ, rồi nói:

– Mẹ đi nghỉ đi, để con chờ Tú Linh cho.

Bà Hằng Thu chần chừ:

– Nhưng con phải hứa với mẹ: khi Tú Linh về không được nổi giận làm ầm ĩ. Mọi việc phải tỉnh táo mới phán xét được.

– Vâng, con hứa.

Bình Nguyên đứng lên:

– Hà Trâm chắc nghỉ rồi, để con đưa mẹ về phòng.

Bà Hằng Thu khoác tay:

– Không cần đâu. Tự mẹ đi được rồi. Con cũng nên đi ngủ sớm, ngày mai còn phải đến công ty.

– Dạ, Tú Linh về, con sẽ đi ngủ.

– Mẹ nghĩ con không cần thiết phải chờ. Có thể nó không về, mà nếu có về tự nó sẽ mở cửa vào.

– Cô ấy có chìa khóa riêng? Và cô ấy cũng thường xuyên về trễ như thế này, sao mẹ?

Bà Hằng Thu bỏ đi về phòng. Bởi bà biết, nếu bà ở lại sẽ nói ra những chuyện không nên nói trong lúc này. Chuyện vợ chồng của Bình Nguyên, hãy để cho Bình Nguyên giải quyết.

Còn lại một mình, Bình Nguyên tìm vui vào lon bia để giết chết thời gian. Anh vừa uống vừa ngẫm nghĩ những chuyện mà người đời đang bàn tán:

– “Tú Linh không còn chung thủy. Cô đã phản bội anh”.

Nếu đúng là như thế, thì anh đối diện với sự thật này như thế nào đây?

Bình Nguyên lắc đầu để xua tan nhiều suy nghĩ. Anh không dám tin Tú Linh phản bội anh. Nhưng anh phải tìm ra lý do vì sao Tú Linh luôn về khuya và rất khuya.

Bình Nguyên ngửa cổ uống cạn lon bia. Máu trong người chọt nóng lên, anh vung mạnh tay. Vỏ lon bia bay vèo trong không gian... Chợt có tiếng người kêu lên.

– Ái...

Bình Nguyên bật dậy, song anh không rời chỗ của mình. Anh đứng yên đó, ánh mắt hướng ra ngoài.

Tú Linh bước vào, cô chọt khựng lại:

– Anh...

Bình Nguyên hỏi, giọng cố nhẹ nhàng:

– Em có biết giờ này là mấy giờ không?

– Em...

– Làm gì mà về khuya vậy?

Tú Linh lúng túng trước đôi mắt của chồng. Cô đưa tay lên xoa dấu đỏ mà vỏ lon bia trúng phải ở ngoài sân nhằm giảm bớt sự căng thẳng.

– Em gặp một vài người bạn thời trung học, và... bọn em đã quên hết thời gian.

– Và đêm nào cũng có bạn thời trung học, phải không?

– Em...

– Tú Linh! Em có biết em có chồng rồi không? Anh không cảm em có những mối quan hệ bạn bè, nhưng em phải biết mình và phải biết cho người khác. Kiểu cách em đi đứng như vậy, mọi người nghĩ sao về em, nghĩ sao về anh và nghĩ sao về gia đình này? Nếu hôm nay, anh không hủy bỏ chuyến công tác đột xuất, thì anh sẽ không biết mấy lúc gần đây em tệ đến như vậy. Em làm anh thất vọng quá.

– Thất vọng?

Tú Linh ném túi xách của mình xuống xa lông:

– Anh thấy thất vọng rồi sao? Vậy còn tôi, tôi phải nói gì đây? Tôi lấy anh, những tưởng mình là một cô gái diễm phúc. Nhưng hoàn toàn trái lại với suy nghĩ của tôi. Hạnh phúc là gì, tôi không hề biết đến. Sống bên anh, tôi chỉ là một cái bóng mờ, một người xa lạ. Anh chỉ biết có công việc, không hề biết tôi bên cạnh anh. Vậy tình yêu mà anh dành cho tôi không hề có.

– Tú Linh! Em đang trách anh đó à?

– Tôi không dám. Và tôi càng không có cái quyền với người đàn ông của mọi người như anh.

– Tú Linh! Anh biết đã có đôi lúc làm em buồn. Nhưng là vợ, em phải hiểu cho anh chứ. Tất cả những gì anh làm đều vì em, vì gia đình.

Tú Linh hét lên:

– Tôi không cần. Cái tôi cần là tình yêu và hạnh phúc. Nhưng anh không hề cho tôi.

– Tú Linh!

Bình Nguyên bậm môi:

– Và em dựa vào những điều đó để phản bội lại anh? Em nói đi!

Tú Linh hất ngược mái tóc ra sau:

– Tôi phản bội anh à?

Cô cười:

– Đáng lý tôi không làm những điều có lỗi với anh. Nhưng chính anh, chính anh đã đẩy tôi đến con đường phản bội lại anh.

– Tú Linh! Cô đừng ngụy biện cho mình. Tôi cảm thấy tôi không có làm gì sai đối với cô.

– Vậy tôi sai ư? Được, thế thì anh định làm gì? Ly dị phải không?

Bình Nguyên đập tay xuống bàn:

– Cô đừng nói khích tôi!

Tú Linh khoanh tay:

– Tôi biết anh sẽ không bao giờ chấp nhận và tha thứ cho tôi về những việc tôi đã làm, và tôi cũng sẽ không bao giờ ân hận khi chia tay anh đâu. Ly dị, đó là sự giải thoát cho tôi và anh đó.

– Cô im đi!

– Bình Nguyên! Làm vợ anh, đó là điều nuối tiếc trong cuộc đời của tôi.

Tú Linh quay lưng, bỏ lại Bình Nguyên với bao nỗi đắng cay và thất vọng.

Kết thúc một cuộc hôn nhân không hạnh phúc nhanh như vậy sao?

– Con đang nghĩ gì vậy?

Bà Hằng Thu lên tiếng phá tan suy nghĩ của anh. Bình Nguyên giả lả:

– Không. Con đang suy nghĩ vài việc cần làm ở công ty thôi.

– Chứ không phải nhớ Tú Linh à?

– Cô ấy không xứng đáng.

Bà Hằng Thu thở dài:

– Sinh con, sao mẹ không hiểu con được chứ. Tú Linh là người con yêu con cưới, đâu phải muốn quên là quên. Mẹ muốn nhắc nhở con, nếu muốn ngày mai tốt đẹp thì đừng níu kéo quá khứ làm gì nữa. Con trai của mẹ đâu phải không tìm được một người vợ xứng đáng khác.

Bình Nguyên nhăn mặt:

– Mẹ à! Thật sự con không còn nhớ đến Tú Linh.

– Vậy thì tốt! Sao hôm nay con về sớm thế.

– Sáng nay có một cuộc họp quan trọng ở công ty, rồi con ra ngoài với Thái Hà có việc và đi thẳng về nhà luôn.

– Thế sao con không đưa Thái Hà về chơi? Con bé mến con lắm đó.

Bình Nguyên nhún vai:

– Con chỉ xem Thái Hà là một người bạn, một người em, ngoài ra không có ý nghĩ khác. Mẹ đừng quan tâm.

– Tại sao không quan tâm cho được khi chuyện hạnh phúc gia đình con bỏ sang một bên? Bình Nguyên! Con không còn trẻ nữa đâu.

– Con biết chứ. Nhưng không vì thế mà con sai lầm một lần nữa.

– Con không có tình cảm với Thái Hà. Vậy có cô gái nào làm con quan tâm chưa?

Bình Nguyên lắc nhẹ:

- Chưa đâu mẹ ạ. Nhưng có một chuyện, con cần nói với mẹ.
- Là chuyện gì?
- Không nên căng thẳng đâu.

Bình Nguyên từ từ trước khuôn mặt hơi quan trọng của bà Hằng Thu :

- Mẹ còn nhớ con có nói với mẹ hôm nay là lễ truy điệu xơ Tâm và đưa xơ về nơi an nghỉ?
- Có, mẹ nhớ.
- Nhưng rất tiếc, con lại không đi được. Xong cuộc họp thì đã trễ giờ.
- Con không cần áy náy. Xơ Tâm hiểu cho con mà.

Bình Nguyên chống cằm:

- Lúc con ra ngoài với Thái Hà, con vô tình gặp hai cô gái ở nhà tình thương mà xơ Tâm xem như con ruột của mình.
- Rồi sau đó?

Bà Hằng Thu nhìn con trai:

- Hình như có người đã gây ấn tượng cho con?
- Mẹ nói đúng. Cô ấy trở về từ nước Mỹ xa xôi.

Bà Hằng Thu nhíu mày:

- Sống ở Mỹ à?
- Không. Cô ấy được học bổng du học ở Mỹ. Tử Đăng đã để lại ấn tượng mạnh mẽ trong con ở lần gặp đầu tiên. Cô ấy tượng trưng cho những con người không đầu hàng số phận. Có nghị lực và ý chí cho cuộc sống có ý nghĩa hơn.
- Nói thế...

Bình Nguyên xua tay:

- Mẹ đừng vội hiểu lầm. Chúng con chưa là bạn của nhau, vì có sự hiểu lầm nhỏ nhỏ. Nhưng con muốn nói cho mẹ biết để mẹ khỏi ngỡ ngàng nếu sau này con trai mẹ cưới một người vợ là cô nhi.
- Con nói gì vậy Bình Nguyên? Mẹ không hề có ý nghĩ phân biệt giai cấp. Nói vậy là con không hiểu được mẹ rồi.
- Mẹ đừng giận con. Tại con không biết nói sao.
- Bình Nguyên à! Người con chọn cũng là người mẹ chọn. Yên tâm đi ! Mẹ cũng hy vọng cô gái Tử Đăng gì đó... dụ được con.

Bình Nguyên la lên:

– Mẹ! Chúng con còn chưa ngồi nói chuyện với nhau mà. Mẹ nói vậy, lỡ cô ấy nghe được thì con quê lắm đó.

– Thế à?

Bà Hằng Thu háy mắt:

– Xem ra con cũng trân trọng cô ta lắm.

– Tử Đăng là một cô gái kỳ lạ.

– Bộ con không kỳ lạ sao? Thế còn Thái Hà? Gặp Tử Đăng, Thái Hà không có phản ứng gì sao?

– Mẹ đừng nhắc, con đang khó chịu đây.

– Hai đứa gây nhau à?

– Gây nhau thì nói làm gì. Thái Hà tỏ ra coi thường và khinh miệt gia thế người khác. Con không hài lòng.

– Tính tình Thái Hà bấy lâu cũng nhu mì lắm mà. Hay tại con bé ghen?

– Cô ta muốn thể hiện mình thì đúng hơn?

– Con giận phải không, Bình Nguyên?

Bình Nguyên ngả người ra xa lòng:

– Con không thích Thái Hà có thái độ như hôm nay nữa.

– Được rồi, để mẹ nói khéo với nó. À! Việc Thái Hà muốn vào công ty con làm, con nghĩ sao ?

– Càng giảm bớt phiền phức càng hay.

– Nghĩa là...

– Thái Hà không giúp được gì cho con đâu. Công ty con đang tuyển kỹ sư kiến trúc chứ không tuyển thư ký. Mẹ nói với cô ấy giúp con.

Bình Nguyên vừa dứt lời thì chuông điện thoại reo. Anh nhìn bà Hằng Thu như năn nỉ:

– Nếu là Thái Hà thì mẹ nói con đã ngủ rồi nhé.

Bà Hằng Thu lắc đầu, xong cũng nhắc ông nghe:

– Alô!

– Bác ơi! Cháu là Thái Hà đây.

Quả Bình Nguyên đoán không sai.

– À! Cháu tìm Bình Nguyên phải không?

– Vâng. Anh ấy về chưa hả bác?

- Về rồi. Nhưng Bình Nguyên đã ngủ.
- Vậy...
- Cháu có gì nhắn lại không?
- Dạ thôi. Để cháu gọi lại sau cho anh ấy. Cảm ơn bác.

Bà Hằng Thu gác máy:

- Như thế này thì không hay đâu nghe Nguyên.
- Tại mẹ chứ bộ. Bạn bè giới thiệu làm mai... Mẹ sợ con trai mẹ ế sao ?
- Đó là một phần. Một phần mẹ thấy Thái Hà thông minh, xinh đẹp.
- Kẹo mạch nha thì có.
- Ủ, không phải con cũng đang cặp bồ với nó sao?
- Đi chơi với nhau, đâu phải là cặp bồ đâu mẹ.

Bình Nguyên đứng lên:

- Con đi rửa mặt đây. Hình như giờ cơm sắp tới rồi.

Bà Hằng Thu thở ra khi nhìn theo dáng con trai. Sau cuộc hôn nhân đổ vỡ, Bình Nguyên có quá nhiều thay đổi.